

NIKOLA HOTEL

ROMÁN

EVER

KDYŽ SE
MĚ DOTKNEŠ

EVER

KDYŽ SE
MĚ DOTKNEŠ

Ever – Wann immer du mich berührst, Vol. 1
Copyright © 2021 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristýna Gřeňová, 2023
Cover © ZERO Werbeagentur GmbH, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3334-7 (pdf)

NIKOLA HOTEL

EVER

KDYŽ SE
MĚ DOTKNEŠ

přeložila Kristýna Gřeňová

Pro Davida, který mě zachránil.

Pro to, co představuje.

A pro všechny, kteří svého Davida potřebují.

All you have to do is close your eyes
And just reach out your hands and touch me
Hold me close don't ever let me go

EXTREME – *More Than Words*

PLAYLIST

World Gone Mad – Bastille

Do You Remember – Jarryd James

Losing Sleep – Tom Gregory

Blood, Sweat & Tears – Ava Max

Wonderful Life – Black

Eyes Shut – Years & Years

Small Steps – Tom Gregory

Pictures – Tom Gregory

The Power Of Love – Frankie Goes To Hollywood

Give Me Something – Jarryd James

Fever – Elvis Presley

Another Place – Bastille, Alessia Cara

Desire – Years & Years

Always On My Mind – Elvis Presley

More Than Words – Extreme

Don't Panic – Years & Years

The World Is Not Enough – Garbage

Hypnotised – Years & Years

The Reason – Hoobastank

When I Watch The World Burn All

I Think About Is You – Bastille

1000x – Jarryd James ft. Broods

ABBI

Pevně tisknu rty. I když mám strach, snažím se myslet na něco pěkného, jak mi to poradila fyzioterapeutka. Na něco konkrétního. Na to, co bych chtěla dělat, až budu moct znovu chodit. Ale já teď chci jenom domů.

Žádný z jejích návrhů neuvádí filmové plátno v mé hlavě do chodu. Bláznivě trsat na party (na to jsem nikdy nebyla), cyklistická túra po hřebenech White Mountains (jízdu na kole nesnáším) nebo si prostě zajít na kousek borůvkového koláče do Chaseova bistra – dobrá, tahle představa je docela fajn. Mírně nakyslé borůvky, sladké těsto, porce nadýchané šlehačky. Při každém soustu vám v ústech explodují chuťové pohárky. Ale přesto se na tento obraz nedokážu upnout. Protože je tak moc vzdálený mé vlastní realitě, že nedokáže přehlušit bolest, která mi tepe v noze. A můj strach také ne. To jediné, co tu stoprocentně exploduje, je můj kolenní kloub.

Cítím, že se to blíží.

Začalo to jemným pícháním, pak se to prošroubovalo nahoru, kde to náhle vyšlehlo jako plamen a neutichá. Se zasténáním se svalím zpátky na matraci a nehty vši možnou silou zatínám do prostěradla.

„Jak dlouho už to děláme?“ ptá se Kadence tónem, který mi připomíná mou starou učitelku violoncella.

Musí ze mě být tak otrávená. Sama jsem ze sebe otrávená, protože ten svůj strach prostě nedokážu potlačit. Snažím se vyrovnaně dýchat ústy a uklidnit se, ale z chodby slyším krom běžného hlaholu kliniky i vzdálenou sirénu.

Kadence má studené prsty a mně naskakuje husí kůže, když mi stiskne pravou nohu. Je to ten typ husí kůže, která předznamenává, že se stane něco špatného. Od nehody před třemi měsíci mě tohle očekávání naplňuje každý den. Neustále. A nedokážu se ho zbavit.

„Jak dlouho to takhle cvičíme?“ ptá se Kadence znovu.

„Nevím, jak dlouho se sedává v očistci?“ supím a konečně to vzdávám. „Už asi šest minut.“

Její hrdelní smích působí sice povzbudivě, ale píchání v koleni nezmírňuje. „Myslím od kdy.“

„Už tři týdny. A tohle cvičení už po patnácté.“ Přála bych si, aby mě tak nemučila, i když vím, že je to nutné. Přála bych si, abych už v životě nikdy nepoznala bolest.

„No právě. Už po patnácté, a ty mi pořád nevěříš. Měly bychom dělat pokroky. Znáš mě už dost dobře na to, abys věděla, že ti neublížím.“

Ne záměrně, to ne. Bezděky se sunu ještě o pár centimetrů dozadu, abych se vyhnula tlaku, který vyvíjí na můj kloub.

Kadence si povzdechne a opatrně pokládá mou nohu zpět na nemocniční postel.

„Bolest je to samozřejmě skutečná, ale tvé tělo ji také očekává. Pamatuje si to, a jakmile se tě dotknu, znovu se ti to vybaví. To není dobré.“

To je naprostá pravda. A je to znepokojující pomyšlení, protože by to mohlo znamenat, že se bolesti už nikdy nezbavím. Kadence teď bere do ruky srolovaný ručník a já netuším, co s ním zamýšlí. Vypadá jako škrtič.

„Bude lepší, když budeme dělat takové cviky, při kterých se tě nebudu dotýkat, a tak každá buňka v tvém těle okamžitě nezačne brojit. Teď je řada na tobě. Vezmi oběma rukama konce ručníku a obemkni si s ním holeň. A pak opatrně zatáhni. Jen tak silně, jak to zvládneš. Až zvládneš snadno nastavit nohu do pravého úhlu, budeš moci brzo domů.“

Super. Tak to se tu můžu rovnou zabydlet. Tohle nikdy nezvládnou, takhle ohnout nohu, a nejrádši bych to bez pokusu vzdala. Abych ale Kadence nezklamala ještě víc, stáhnou si nohu ručníkem na holeni a pohrávám si s bolestí. Jako bych si z nějakého nutkání přejížděla špičkou jazyka po zkaženém zubu, vyvívám na nohu tlak, po kterém bodavá bolest stoupá a opadá. V očích mi vyvstávají slzy.

„Musíš si víc věřit, Abigail Haydenová.“

Zamrkám. To říká jen, aby mě popíchla. Dobře ví, že se po vyslovení plného jména otřesu. Jmenovala se tak babička a u mě zní falešně. „Prosím, jen Abbi. Abigail zní tak staromódně. Jako by mi bylo sto.“

„Za chvíli se budeš jako stoletá i hýbat. Mám tu babičky se zlomeninami holení, které jsou čipernější než ty.“ Obočí nad silně namalovanými očima vytahuje povzbudivě nahoru.

To jí věřím. Ale tyhle její babičky asi za sebou nemají závažnou autonehodu a neležely v průběhu jednoho týdne dvakrát na operačním sále. I když mě podruhé uspali, protože narovnávání kyčelního kloubu v bdělém stavu bylo moc bolestivé, stále to cítím. Už jsem poznala tolik druhů bolesti, že bych na ni měla být zvyklá. Ale na bolest si člověk nezvykne, právě naopak. A přece chci Kadence ukázat, že na sobě pracuji, skutečně pracuji, a táhnu za ručník silněji. O vteřinu později ho s bolestným výkřikem pouštím.

„Brzdi, brzdi, brzdi, přece jsem říkala, jen tak moc, jak to vydržíš.“ Kadence se mi ustaraně sklání nad kolenem, které pod jejím pohledem bolestivě tepe, jako by v něm sedm trpaslíků dolovalo diamanty. „Přinesu ti ledový obklad. Sakrapráce, Abbi, já to vzdávám. A na mou duši, že to se mi za patnáct let praxe ve fyzioterapii nestalo.“

Chytila jsem se levého madla vedle postele a pevně se ho držím. Až teď si všímám jak moc. Ani necítím ruku. „To je dobrý. Za chvíli to zas půjde.“ Ale to říkám jen pro sebe. Jednou bude tohle všechno jenom vzpomínka. Jednou to bude pryč. Všechno, co se stalo. I to, co předcházelo nehodě. *Rozmysli si, jestli si na to za šest*

týdnů nebo za rok vzpomeneš, Abbi. Bude ti na tom stále záležet? Jestli ne, zapomeň na to.

Tak moc doufám, že měl táta pravdu a že na to nebudu muset za rok myslet. Ale moc se mi nedaří tomu uvěřit. Bedlivě sleduji Kadenciny ruce, jak rozmotávají ručník a skládají ho do čtverce.

„Co myslíš? Pro dnešek skončíme?“ Moje otázka zní až moc dychtivě. Přitom musím cvičit. Každý den. Musím trénovat, abych mohla jednou opět chodit. To bezpodmínečně chci. Chci domů, ale ta bolest...

Vyhlídka na to, že se cvičení odloží na zítra, je příliš lákavá.

„Uděláme si jen malou přestávku.“ Když vidí zklamání, které se mi v obličeji musí zračit, dodává: „Přijdu zas, až skončím s dalším pacientem. Ale uvažuji, jestli to raději nezkusíme znovu s motodlahou.“

„Cože? Ne!“ I když se kolem mě během posledních týdnů ochomýtal tolik cizích lidí, že bych si od nich nejraději odpočinula, pomyšlení na tuhle mašinu ve mně vzbouzí opačné tužby.

„Ledaže by k těmhle motodlahám dávali nouzový vypínač, který bych měla v ruce. Budu ho potřebovat, protože...“

„Ty jsi ale vážně strašpytel,“ přerušuje mě a vrtí hlavou. „Tak na tebe pustím kolegy. Někoho, kdo má víc trpělivosti než já.“

Zas další cizí člověk, co na mě bude šahat. „Ale ten stroj bude přece jen dobrý,“ říkám rychle. „Beru stroj. Snad to nebude tak strašné, jak si pamatuju.“

„Snad, snad.“ Kadencin hlas zní tak ochraptěle, jako by se poslední dobou neživila ničím jiným než whisky a cigaretami. Přitom vím, jak o své zdraví pečuje. Což je vidět pod jejím světle modrým trikem s logem rehabilitační kliniky. Je vážně fit. Což se o mně bohužel říct nedá. Posledních pár týdnů v nemocnici způsobilo, že mi i ty nejmenší svaly zakrněly.

„Obstarám ti jednoho z praktikantů.“ Tiskne ručník pod paži „Jsou vážně snaživí. A dokonce už vím i koho.“

No to snad nemyslí vážně. To si už můžu rovnou nechat na čelo vytetovat *Pokusný králik*. „Mohly bychom to prostě zítra zase zkusit.“ Ale protože Kadence v odpověď jen šklubne koutkem úst, vyhrknu: „Věřím ti. Vážně. A budu od teď makat, přesčas, to ti slibuju.“ Abych to dokázala, zvedám nohu a snažím se ji postavit. Což se mi však nedaří.

„Myslím, že ti změna v léčbě prospěje. Víím, že to tvůj otec nerad vidí, ale praktikanti, kteří sem chodí na výpomoc, jsou uprostřed studia a oboru rozumí. Vědí, co dělají. A uvidí tvé problémy z jiné stránky.“

Mé problémy. Polykám, protože to zní, jako bych si své problémy vymýšlela. Jako bych si svou bolest jen představovala. A tak to není. Mám bolesti. Skutečné bolesti. A je to problém, ano, ale přesto by se tátovi tohle slovo nelíbilo. Kdyby se to dozvěděl, hned by fyzioterapeutce udělal kázání, že se nevyjadřuje dostatečně pozitivně a že mě má víc motivovat. Přitom to ona dělá stále. To od ní mám svou mantru. *Brzo budu moct zas chodit. Brzo budu moct zas chodit. Brzo budu moct zas chodit...*

A já tomu věřím. Víceméně.

Jakmile Kadence odejde, utichá konečně i alarm pípající za dveřmi. Vzdychám a natahuji se po mobilu na nočním stolku, abych zavolala tátovi. Můj prst už vybral jeho jméno, když si to rozmyslím. Naprosto určitě má právě jednání se svým volebním týmem. Od začátku června se oficiálně uchází o místo guvernéra a nemá sám čas skoro ani na firmu. Neměla bych ho radši rušit. Mohla bych místo toho zavolat mamce. Jenomže máma... je prostě máma.

Když mi zařízení zavibruje v ruce a displej vyplní tátova fotka, myslím si nejdřív, že jsem na ni omylem klepla, ale je to...

Telepatie. Je to tak typické, že se musím smát. Tak se nám to stává pořád. A právě kvůli tomu se máma pravidelně rozčiluje. S tátou máme pouto, které mezi mnou a mámou chybí, ať se snažím sebevíc.

„Nazdar, tati. Zrovna jsem ti chtěla volat.“

„To jsem si myslel.“ Tiše se směje. „Určitě už jsi dostala ty desky. Nechal jsem je zvlášť poslat na kliniku tvé terapeutce, aby ti je po tréninku dala.“

Táta tomu říká trénink. Jako bych tu byla na sportovním soustředění. Chce tak zabránit, abych se cítila nemocná. Což samozřejmě nefunguje, protože se nemocná cítím stejně. A rozlámaná. A naprosto neschopná.

„Líbí se ti papíry?“ ptá se. „Jsou takové, jaké sis je představovala? Velké činy nikdy nevystávají z pohodlí. A myslím, že ses s tímhle pustila do něčeho velkého.“

Normálně bych se jeho věčně motivačním proslovům zasmála, ale desky, o kterých je řeč, nepřipouští žádnou jinou myšlenku.

„Nové vzory? Už jsou hotové? O tom mi Kadence vůbec neřekla. Počkej, možná jsem si nevšimla, že mi něco dala.“ Jak nejrychleji to se svou chromou nohou dovedu, převaluji se na bok a otvírám zásuvku nočního stolku, protože nahoře nic není. Když ani uvnitř nemůžu nic najít, věším se přes bok postele, abych zkontrolovala spodní poličku. Ale tam taky nic není. „Sakra. Asi na to zapomněla. Tady každopádně nic nemám.“

„Měla ti je dát, až dneska zvládneš cvičení.“

Díky, tatínku, cedím v duchu skrz zuby. Teď už vím, proč se Kadence o ničem nezmínila. Kdyby mi jen o těch vzorových deskách řekla! To by mi cvičení šlo určitě jinak. Možná jsou ty desky zázračný lék na moje prokleté koleno. Dala bych cokoli, abych je dostala. Už na ně čekám celé měsíce.

„Jak to dneska šlo?“ ptá se. „Děláš pokroky?“ Ta starost v jeho hlase, starost a rezonující soucit, mě přimějí cítit se ještě hůř.

„Šlo to v poho. Jen to nejde tak rychle, jak jsem si myslela.“

„To chápu,“ zamručí. „Vzala sis prášky?“

„Doktor říkal, že bychom je měli omezovat. Neměla bych několik měsíců užívat tak silné léky na bolest. Chce, abych si je brala jen podle potřeby. Takže jen před cvičením.“ Netuším, jak to zvládnou.

„Obejdeš se bez nich?“

„Myslím, že jo,“ říkám. Což je sprostá lež. Nezvládám to s prášky na bolest, jak se mám obejít bez nich?

„Jestli chceš, abych s tvým lékařem promluvil, tak mi to řekni. Tvoje matka mimoto navrhl, abychom se objednali k terapeutovi na bolest. Kontaktovat specialistu, který má o takových věcech přehled, nemůže být na škodu.“

Takové věci. Takové pacienty, kteří si jen vymýšlí, že je něco bolí, tak to máma myslela. To mi každopádně před pár dny předhodila. Že si to jen představuju, že už to musí být pomalounku lepší, že se předvádím. Nejrady by mě poslala k psychoterapeutovi.

„Rozmyslím si to. Asi to probereme příště. Jak jde kampaň? Nemáš dnes to hrozně důležité interview ohledně komise pro přezkoumání trestu smrti?“

„Za hodinu. Ale radši bych se svou nejmilejší dceruškou po telefonu probíral něco příjemnějšího.“

„Nejmilejší dceruška, jo? To se ti lehko říká, když máš jen jednu.“

Předstíraně sténá. „Nemám srovnání, tak mi ponech tu iluzi, že jsi nejlepší dcera, jakou si dokážu představit.“ Smích v jeho hlase nelze přeslechnout. „Můžeme si ještě pár minut pohovořit o násilných zločinech, jestli chceš, ale proto jsem nevolal. Chtěl jsem jen vědět, jestli ty papíry splnily tvé očekávání. Možná bys měla najít paní Sawyerovou. Vezmi si chodítko. Říkala mi, že máš žebra v pořádku a smíš ho používat.“

„Dobrý nápad. Provedu.“

Ani náhodou si ten krám nevezmu, ale nechávám tátovi víru, že se o to pokusím. Už jsem to chodítko viděla a jen při pohledu na ně mě polil pot. „Ať se ti povede interview.“

„Ať se ti povede bojovat s gravitací, kočičko.“

Potom, co položím sluchátko, nemohu myslet na nic jiného než na desky s novými typy papíru. Pracovala jsem na nich tak dlouho a nemůžu se dočkat, až je konečně uvidím. Já papír miluju.

A samozřejmě mám všechna portfolia, která tátova firma, Hayden Paper Group, vyprodukovala od roku 1898. Zatím je jich dvacet jedna. Ale tahle jsou něco neobyčejného. Protože jsem je dala dohromady já a bylo mi dovoleno podílet se na vývoji nové série přírodního papíru odolného proti stárnutí. Táta mi dal téměř volnou ruku, protože byl zaneprázdněn přípravami na svou volební kampaň. Bylo to během studia hodně práce, ale snad to stálo za to.

Musím najít Kadence, ale rozhodně nepůjdu s žádným chodítkem. Kolečkové křeslo vedle postele je má jediná možnost. Trochu neobratně se sunu k okraji postele a opatrně dávám nohy přes okraj. Bosou nohou se dotýkám země a narážím do své levé tenisky, do které našťěstí snadno vklouznu. Pravou nohu držím strnule před sebou a zatínám zuby, dokud se neohrabaně nesesu na invalidní vozík. Au, můj bok! Moje ruka bezděčně míří na bolestivé místo.

Možná jsem se měla napřed převléknout. Mám na sobě jen pyžamové kratásky a tílko a vypadám trochu neupraveně. Nohy mám bledé a neoholené. Chloupky jsou světlé a nijak zvlášť nepadné, ale to nemění nic na tom, že kdybych se takhle vyfotila na Instagram, pravděpodobně by se z toho všichni zvencli. Moje kamarádka Willow by žertovala, že můžu jít dělat konkurz na Planetu opic nebo na Hobita. Jsem teď ale prostě nepohyblivá. Můžu být ráda, že mi včera jedna ze sestřiček ostříhala nehty na nohou. Těžko jsem ji mohla prosit, aby mi ještě holila nohy. Tady mají skutečně jiné starosti.

V naději, že mě takhle nikdo neuvidí, беру za kola křesla, projedu kolem stolku se dvěma židlemi a chňapám po županu, který tam visí, abych si ho položila přes nohy, pak otvírám dveře a poprvé za tři dny opouštím svůj pokoj. Naposledy mě Kadence odtlačila do velké koupelny, aby mi na váze ukázala, kolik je dvacet kilo. Protože zatím nemůžu víc zatížit pravou nohu. Takže teď vím, že to není nijak moc. I kdyby se na váhu položila noha bez jakéhokoli tlaku, už

to je dvanáct kilo. Abych chodítka mohla používat, musela bych se plnou vahou vzepřít o ruce a prakticky viset ve vzduchu. Nemožné.

Na chodbě je jako vždy rušno. Do některých pokojů je otevřeno a jeden důchodce o berlích obchází své kolečko. Uprostřed chodby stojí monstrum, které vypadá jako nafouknutý skafandr z NASA. Víím, že ho používají na lymfodrenáž, protože jsem v tom už byla. K tomu mohu říct jen jediné: Už nikdy víc.

Energicky se kolem něj protlačím a objevuji Kadence se starší pacientkou. Baví se s nějakým chlápem, který tu starou paní podpírá a pomáhá jí dávat jednu nohu před druhou. Je vysoký, atletický a stařenka vypadá vedle něj přímo drobounká. Má výrazné vousy a zbožně se na něj dívá. On se usmívá, ale když si mě o pár vteřin později všimne, vraští čelo.

Kadence živě gestikuluje.

Jeho rty se pohybují a myslím, že z nich mohu vyčíst: „Sakra, Kady, co to má znamenat?“ Vrtí hlavou, pak se jeho pohled setká s mým a jeho zamračení se prohlubuje ještě víc. Něco říká a Kadence se na mě krátce podívá, což mě přivádí na myšlenku, že právě hovoří o mně. Ale to je nesmysl, o mě určitě nejde.

Zvedám ruku, abych upoutala Kadencinu pozornost, ale ona se znovu soustředěně baví s kolegou. Měla bych toho raději nechat. Oba jsou zaneprázdnění a portfolio mi neuteče. Zeptám se jí prostě později, až se mnou zas přijde cvičit, i když je mi to zatěžko.

S povzdechem si přitahuji župan trochu výš na kolena, protože sklouzl dolů. Chci zatočit jen pravým kolem, abych se na chodbě otočila. Ale nejde to.

Nějak jsem se zasekla. Zatraceně.

S nadávkou na rtech chytám za kovové kolo a vzpírám se proti němu. I přesto se však posouvám jen o pár milimetrů tam a zpátky a prostě nevidím, kde se to zaseklo. Nezablokovala se náhodou brzda? Ne, tím to není. Tahám za župan a zjišťuji, že jsem na něj najela a ten zatracený pásek se zamotal do paprsků kola. Nejde to

dopředu a nejde to zpátky. Celá zpocená rvu za pásek a doufám, že nikdo nevidí, jak hloupě se tu předvádím a že se tu marně peru s podělaným páskem od županu.

„Sestřičko!“ volá starý pán s berlemi a ukazuje bradou na mě. „Tady slečna potřebuje pomoci.“

„Ne, díky, to půjde,“ syčím na něj a cítím, jak mi hoří obličej. Bože, snad ho nikdo neslyšel.

„Sestřičko!“ krákorá ještě hlasitěji.

Vší silou rvu za ten zatracený froté pásek a nejradši bych ho roztrhala na kusy. Pak se skutečně o něco pohne. Jen ale tak, že se otáčím na místě jako brouk, co padl na záda a nemůže se hnout z místa. Vzhlednu a zjišťuji, že mám Kadencinu plnou pozornost. Přebírá starší dámu a dloubá kolegu do boku. Ten si nerozhodně vjíždí rukou do krátkých vlasů a zírá na mě. Pak sebou viditelně trhne a zamíří mým směrem.

DAVID

Už když vstávám, vím, že tenhle den bude jednoduše na hovno. Vlastně to bylo jasné už včera v noci po tom, co jsem o půl třetí sbíral na ulici Jane a její kámošku. Osmkrát mě prozváněla, až jsem to otravné zvonění nemohl ignorovat a ještě v polospánku jsem sedl za volant. Jednou jí to nezvednu. Ale to jsem si předsevzal už setsakra mockrát. A určitě se mi ani příště nepodaří přemoc ten zatracený pocit zodpovědnosti.

„To musel být ale divoký večírek,“ poznamená paní Knírková, když ji pozdravím nezvykle ochraptělým hlasem. Ve skutečnosti se tak paní Knírková nejmenuje, ale říká jí tak celé oddělení, protože... Sakra, vždyť by s tím svým knírem mohla vyhrávat soutěže. Přejíždím si po bradě, kde mi mé vlastní strniště připomíná, že jsem se dnes ráno nestihl oholit.

„V tvém věku jsem to také dělávala. Ale pak jsem najednou přestala alkohol tak dobře snášet.“

Kdyby jen tušila. Vůbec nepiju. Zvláště ne, když mám další den službu na klinice. Jediné, co mě včera v noci zaměstnalo, byla neblahá předtucha, že dnes svému osudu neujdu. Kadence mě už celé dny chce dotáhnout na dvanáctku, a už celé dny jsem se jí vždy na něco úspěšně vymluvil. Teď mám ale pocit, že dneska už tomu nejspíš neujdu.

„Určitě byste mě ještě dokázala přepít, paní Kn... Browningová.“

Do prdele, potřebuju pauzu. Spánek je přepych, o kterém se mi už ani nesní, ale deset minut na čerstvém vzduchu by mi stačilo, abych si pročistil hlavu.

Paní Browningová se chichotá. Skrývám zívnutí do ramene a pak jí pevně podržím levou nohu. Od pádu před dvěma týdny už není tak pohyblivá, a jestli se to pomalu nezlepší, už se do svého bytu nebude moct vrátit. Kontroluji činnost *tibialis posterior* tím, že ji nechávám stoupat na špičky prstů, zatímco prohmatávám sval. Vše v pořádku. Potom uvolňuji flexor u kotníku a masíruji nahoru směrem ke koleni. Ne protože je to naprosto nutné, ale protože vím, že se jí to líbí. Má ráda kontakt. Podle mých zkušeností je vlastně jen poskrovnu těch, kterým by bylo přes sedmdesát a skrytě netoužili po doteku.

Paní Browningovou nikdo nenavštěvuje. Dcera bydlí v Miami a navštívila ji, jak jsem se doslechl, naposledy na Děkuvzdání. Pravděpodobně to bylo Děkuvzdání v minulém století. Netuším, jestli ji od té doby někdo objal. Je to bída, jak málo fyzických kontaktů lidé v jejím věku mají. Už jsem masíroval pacienty, kteří se přitom rozplakali, protože to byl první dotek po letech, který neměl co dočinění s mytím nebo utíráním.

To je něco, co mi nejde do hlavy. Co je na tom tak těžkého, dát lidem najevo, že na nich záleží. Bez ohledu na věk.

„Co dnes dělají vaše záda?“ ptám se jí a předem vím, jaká bude její odpověď.

„Ach, Davide, to si nedovedeš představit. To moje rameno...“ Překvapivě pružně se zkroutí, aby si pohladila místo na paži až ke krku. „Možná by ses na to mohl podívat. To je z přežení. Určitě to mám z přežení. A ty máš opravdu zlaté ruce, hochu.“

Jen stěží potlačuji úsměv. Nechávám si od ní vysvětlit, kde přesně je bolest nejhorší. A poté, co jí namasíruji rameno, ji přesvědčím, aby se mnou konečně udělala pár kroků.

Pomáhám jí do pantoflí s protiskluzovou podrážkou. „Na tři,“ říkám, abych ji upozornil, ale paní Browningová mě téměř okamžitě zatahá za ruku a v půli cesty padá zpátky na okraj postele. Překvapená tím, že se jí všechna krev právě nahrnula do nohou.

„Dobrá,“ povídám se smrtelně vážným výrazem ve tváři. „Takže tři jsme zavrhlí. Které číslo je vám libo, madam?“

Štouchne mě do ruky. „Nedělej si ze mě legraci. Jen jsem se trochu unáhlila.“

Při dalším pokusu jde vše bez problémů. Tentokrát se mnou počítá. Chvilí váhá, pak společně klademe jednu nohu před druhou. „Myslím, že vás můžeme příští týden přihlásit do posilky. Už teď mi utíkáte.“

„Neplácej hlouposti, Davide,“ odpovídá, ale při úsměvu ukazuje obě řady zubů. A to já nikdy nedělám. Hlouposti. Ale Jane říká, že na mých očích je vždycky poznat, kdy se v duchu směju, a paní Browningová to asi taky prokoukla.

Na chodbě se musíme nejprve vyhnout panu Hamiltonovi, který je se svými berlemi velmi nebezpečný, ale už po několika metrech nás zachytí Kadencin radar. Když k nám zamíří, okamžitě se mi na jazyk dere „do prdele“, které zadržím jen kvůli paní Browningové. Tuším, co mi chce, ještě než stačí otevřít pusu. Takže ji předbíhám: „Zapomeň na to, Kady. Žádnou pacientku od tebe přebírat nebudu. Jen si to s ní užij!“ Potom se jí snažím nevšímat. Což nefunguje, protože se mi lepí na paty jako vyplivnutá žvýkačka.

Zahákne se mi za volnou paži. „Neznám nikoho kromě tebe, kdo by to s ní dokázal. To ti ani trochu nelichotí?“

„Ne. To mě nechává úplně chladným.“ A s tím ji setřesu.

„Ale no tak, Davide. Vždyť neumíš říkat ne. Tak proč zrovna u ní? Je dobrá, vážně. Jen hrozná zmatkařka. Víím, že se s ní za pět minut dostaneš dál než já za celé tři týdny. Tvůj šarm prostě budí důvěru.“

Jistě, Kadence, dobrý pokus. Tvrdohlavě držím paní Browninovou za ruku a stará dáma ke mně vzhlíží, jako bych byl osobním patronem téhle kliniky.

„Máš měkké srdce, Davide. Proč jí neuděláš tuhle laskavost?“

Protože nechci mít měkké srdce. Volnou rukou si třu spánek, protože mi za ním začíná pulzovat, a to dost vytrvale. Když jsem se

před třemi týdny dozvěděl, že naší pacientkou bude dcera Williama Haydena, myslel jsem si, že to musí být nějaký zatracený vtíp.

Je, ale je to jeden z těch, které si osud dopřává, protože už si na tu podívanou připravil kbelík popcornu. Raději bych se přihlásil na směnu do státní věznice v New Hampshire a myl tam všem chlapům nohy, než abych se staral o mazánka Williama Haydena.

Zatím jsem se úspěšně vyhnul i setkání s jeho dcerou na chodbě. Ani nevím, jak vypadá, protože rozhodně nechci začít srovnávat. Nehodlám převzít její léčbu a Kadence to také nyní už po padesáté sděluji.

„Neudělám to. A je mi jedno, jestli kvůli tomu budu muset několik příštích týdnů uklízet záchody. Zapomeň na to, Kadence Sawyerová.“

Kadence se zableskne v očích. Pak se něžně usměje, což by pro mě mělo být dostatečným varováním. „Tak víš co, já ti prostě na příštích pár týdnů vůbec nepřidělím službu, protože odmítáš pacienta. Co ty na to, Davide Riversi?“

„Sakra, co to má být, Kady?“ Prudce se zastavuji, protože nemůžu uvěřit, že to myslí vážně. Moc dobře ví, že ty peníze potřebuji. To zatracené školné stojí dvanáct tisíc dolarů za semestr a moje stipendium pokryje sotva polovinu. Pokud během těchto prázdnin nevydělám alespoň čtyři tisíce, mám problém.

„Nemůžeš si vybírat pacienty,“ říká věčně. „Já taky ne. Nebo si myslíš, že se mi líbí pracovat s panem Hamiltonem a nechat se jím osahávat?“

Co to sakra...? Udiveně na ni zírám.

Krčí rameny. „Je na prsa. Při každém cvičení o mě zavadí loktem a pak se jen naoko omluví. Je to ten nejstarší trik, jak si sáhnout.“

Myslí to vážně? Reaguje na můj šokovaný pohled jen dalším pokrčením ramen. Sakra, ano, ona to myslí vážně...

Snažím se spolknout hrůzu, která se mi dere do krku, což se mi daří jen napůl.

„Proč jsi nic neřekla dřív? Mohu pana Hamiltona převzít. A taky o něj nedopatřením zavadit.“ Sprosták jeden. „Já ho donutím, aby toho litoval. Stačí říct kdy a kde.“ Jediným pohledem zjišťuji, že ten šmejd stále zápasí s berlemi o kousek dál, zatímco se kolem něj snaží protáhnout nějaká dívka na vozíku. Na chvíli popouštím uzdu své fantazii a uvažuji, co bych s ním udělal, kdybych tuhle práci nepotřeboval. Kdyby už nebylo v sázce moje stipendium, protože jsem zmeškal důležitou zkoušku a taky jediný opravný termín. „Můžu si Hamiltona vzít,“ nabídnu znovu.

„Já ho zvládnou,“ mávne však rukou Kadence. „Ale Haydenovou ne. Chci, aby ses o tu holku postaral.“ Kývne hlavou dolů do chodby a já zjišťuji, že mi ve spánku znovu pulzuje. Protože to musí být ona. Dívka na vozíku, která právě zvedá ruku, aby upoutala naši pozornost. Dívka z pokoje dvanáct.

Abigail Haydenová.

Do prdele.

Vypadá úplně jinak, než jsem si představoval. Skoro obyčejně. S vlasy barvy mokrého písku a šokující bledostí v tváři. Ale jen na první pohled. Na druhý pohled je teď její tvář dost rudá, protože má problémy s vozíkem a nemůže se hnout z místa. Což by mi nemělo být líto, to rozhodně ne. Nemělo by mě to vůbec zajímat. Ale jak poznamenala paní Browningová: mám měkké srdce, sakra.

Hamilton křičí, že chce ošetřovatelku, a já mu teď chci nadobro zakroutit krkem. Teď už nemůžu předstírat, že jsem ji neviděl, aniž bych se zachoval hrubě. Kromě toho... Kruci, taky se nemůžu dívat, jak se bezmocně točí na místě.

„Kadence,“ vrčím, ale dočkám se jen nevinného úsměvu. Nepomůže jí.

„Potřebuje tě, Davide. Ještě se kousek projdu s paní Browninovou.“ Strhne ze mě stařenčinu paži a hrubě mě štouchá do žeber. A teď nevím, co mě trápí víc. Sbíječka za mým spánkem, žebra, která se stala objektem její agrese, nebo to mé zatracené srdce, které

se bojí, že se zlomí od dávné bolesti, pokud dovolím, aby do mého života vstoupil byt' jen sebemenší kousek této rodiny.

Zhluboka se nadechnu. Dobře, tohle zvládnou. Musím se chovat profesionálně. Žádné myšlenky na pomstu, žádné emoce. Provedu s ní několik cviků, aby se uvolnila, a pak ji předám zpět Kadence. Nejpozději za čtrnáct dní bude tatam. Doufejme, že nadobro.

Teď vidím, co se stalo: pásek od županu se jí zamotal do kola křesla. Abigail Haydenová se ho zoufale snaží vytáhnout a pak se podívá mým směrem. Ten pohled. Není to bezmocný pohled, ale říká spíš „Drž se ode mě dál!“ Když si to uvědomím, cítím se ještě hůř. Vůbec o tom nemá ponětí. Je to jen zraněná dívka. Frustrovaně se nadechnu a vzpamatuju se.

Profesionálně, bez emocí, Davide.

Přistoupím k ní a nasadím přátelský tón.

„Počkej, pomůžu ti.“

ABBI

„Počkej, pomůžu ti.“
Nejdřív zaregistruji jen bílé kalhoty, jak prochází kolem mě, a teprve pak ruku, která mě chytá za opěrku. Přidřepne si vedle mě a já jsem najednou volná.

„Děkuju,“ zahuhlám, aniž bych vzhledla, protože má na sobě zdravotnickou halenu s příliš hlubokým výstřihem do V a já mu rozhodně nechci zírat na vypracovanou hrud'. Kdo ještě v dnešní době nosí výstřihy do V? Ale asi si to tak nevybral, když je to jeho pracovní oblečení.

„Já jsem David,“ říká a já se na něj musím podívat. „Tak kam to bude?“

Má krátké hnědé vlasy, jen vepředu mu padají do čela. A světlé oči, jejichž barvu nedokážu určit. Ráda bych mu odpověděla něco žertovného. *Jedenkrát do Prahy, prosím, v Evropě jsem ještě nebyla.* Ale mám dojem, že by mu něco takového vtipné nepřipadalo. Ani to nevypadá, že by se mě ptal z vlastní vůle. Spíš jako by mu někdo přiložil revolver ke spánku.

„Abbi. A po tomhle trapasu s křeslem chci jenom zpátky na pokoj,“ mumlám a vyhnu se jeho pohledu.

„Žádný problém. Takže nejdřív tedy na pokoj a pak můžeš přemýšlet, jestli tě nenapadne nic lepšího. Například *Glen Ellis Falls*,“ říká. „Vřele doporučuji, vodopády jsou tam opravdu krásné.“

Zvednu hlavu a otevřu ústa, ale pak se na chvíli zarazím, protože nejdřív vypadá, jako by musel zahnat negativní myšlenky, ale pak se usměje. To mě zneklidňuje natolik, že odpovím stroze:

„Pokož stačí, díky. A vlastně to zvládnou sama.“ Jak jsem právě působivě dokázala. Zaseknout se na pásku od županu, jsem prostě hvězda.

David beze slova vykročí za mnou a o chvíli později se už přesouváme k mému pokoji. Strkám do dveří, ale místo aby mě postrčil k posteli, zastaví se po několika metrech uprostřed místnosti.

„Kontrolní otázka,“ povídá. „Kdo ti dal tak hloupě postel?“

Netuším, proč si myslí, že je to hloupost. A co je na tom tak důležitého. „To byla moje matka. Myslela si, že by bylo hezčí, kdybych z postele viděla na Mount Washington.“

Obejde mě dlouhými kroky a ukazuje na můj invalidní vozík. „Ale problém máš s pravou nohou. Takhle se ti obtížně vstává a lehá do postele. V tvém vlastním zájmu by měla stát u druhé stěny. Co kdybych ji přesunul?“

„Cože? Ne. No, jestli si myslíš, že by to tak bylo lepší?“

„Určitě.“ Neotálí dlouho, odsouvá noční stolek, vytáhne zástrčku mé elektrické postele ze zdi, pak s postelí jednou otočí po místnosti a zapojí kabel zpátky do druhé zdi. Nataženou rukou mi dává přednost a já přijíždím k posteli. A... má pravdu. Když je postel tady, nemusím se natahovat, abych si do ní vlezla a zas z ní vylezla, protože nemůžu zatížit pravou nohu. Taký se mnohem lépe chytanu zábradlí postele. Proč jsem si toho vlastně nevšimla sama?

„Děkuji. Zbytek zvládnou sama.“

Jen přikývne.

Nerozhodně čekám, až odejde, ale on neodchází. Místo toho se natáhne po mém županu.

Překvapeně zalapám po dechu, ale on nečeká, jen mi stáhne župan z klína, aby ho pověsil. Okamžitě mi do tváří vystřelí horko, protože nedokážu myslet na nic jiného než na chlupy na nohou. Chce se teď dívat, jak se nemotorně sápu do postele? Pomalu manévruji co nejblíže ke kraji postele, protože se ho nejspíš tak rychle nezbavím. Přibrzdím a snažím se zvednout.

„Hej, počkej chvíli.“ Jedním skokem je David u mě a já padám zpět na sedadlo, na což můj bok okamžitě reaguje nepříjemnou křečí.

„Bude pro tebe jednodušší, když si nejdřív spustíš postel.“ Stiskne tlačítko na zábradlí postele a nechá ho sjet dolů, pak se otočí ke mně. Na chvíli se mi opět zdá, že se musí přemáhat. Pak říká: „Nelekni se.“ Ale když se ke mně nakloní a bez dalšího varování mě chytí rukama za boky, překvapeně zatajím dech. Zcela automaticky ustoupím horní částí těla, protože Davidův obličej se ke mně přibližuje natolik, že mu na nose vidím několik pih a také jeho šedé oči. Ne tak světlé, jak jsem si zpočátku myslela, jsou jako bouřková obloha. Dokonce cítím i prací prášek, který používá. Pohled se mi však zas zasekává v jeho hlubokém výstřihu, posílám modlitbu k nebesům. *Prosím, ať tenhle trapas brzo skončí. Vrať mi prosím Kadence.*

Kadence dává přednost cvičení, kterému říká „hands-off“. Cvičení, která mohu provádět sama a při kterých se mě nemusí dotýkat. Bohužel tenhle David má zcela jiné představy. A nemá problém ani s fyzickým kontaktem. Jeho ruce mi trochu vklouznou pod zadek, na což můj obličej, ne, celé mé tělo, reaguje zřetelným zvýšením teploty.

„Jakmile se posuneš dopředu, bude pro tebe také snazší vstát.“ Střídavě mi táhne dopředu nejprve jednu stranu kyčle, pak druhou.

„Dobře,“ koktám. „Díky. Ale opravdu to zvládnou sama.“ Zvednu levou nohu, abych to dokázala, a když v reakci na to konečně trochu couvne, opřu se o područky vozíku. Stačí čtvrt otáčky a sedím na kraji postele. To bylo snadné. Doufám, že viděl, jak moc snadné, a konečně odejde.

Ale místo toho přistupuje blíž k posteli. „Vezmu tě za nohy, ano?“ Jedním tahem mi sundává levou botu a pokládá nohy na postel. Vydám ze sebe vyděšené a příliš hlasité zakvičení a okamžitě se od něj na matraci sunu pryč.

„No tak, počkej. Ještě jsme neskončili.“ Drží mě za pravé lýtko. Jeho stisk je pevný a ruce má o poznání teplejší než byly Kadenciny. Přesto mi vstávají chlupy na nohou.

„Tohle všechno zvládáš velmi dobře, Abbi. Opravdu. Ale až si budeš příště tak hlasitě stěžovat, bylo by fajn, kdybys mi vřeštěla do levého ucha.“

„Promiň.“

„Myslím to vážně,“ říká, ale když zvednu oči, nejsem si tím jistá, protože se umívá. Což ovšem s ostychem opětuji. Alespoň do chvíle, než řekne: „Na levé ucho skoro vůbec neslyším.“ Ukáže na něj rukou. „Takže kdybys na mě chtěla někdy křičet, miř na tuhle stranu. Tam to tolik nebolí.“

Koutky úst mi povolují. „Neslyšíš na levé ucho,“ opakuji, protože mi tohle na jeho sportovní postavu nesedí. „Jak to?“

Krčí rameny. „Když mi bylo devět, dostal jsem do něj ránu a praskl mi bubínek. Potom zánět a od té doby...“ Větu nechává nedokončenou.

Dostal ránu do ucha? Ale...? V hlavě se mi začnou honit tucty otázek. Náhodou? Při hraní? Jak ale můžete náhodou dostat tak silnou ránu do ucha, že vám praskne ušní bubínek? Udeřil ho někdo schválně? Kdo by malé dítě bil do ucha? A tak tvrdě, že potom ohluchne? Téměř ohluchne. Moje překotné uvažování na mně musí být vidět, protože David zavrtí hlavou.

„Teď jde o tebe,“ říká a začíná opatrně sjíždět rukou po mé noze. „Pověz mi o své nehodě.“

Jsem stále tak zmatená, že neucuknu zpět, když mi jeho ruce přejedou po dolní části nohy přes jizvy po operaci. Jeho silné a teplé ruce. Koktavě mu odpovídám. „Já... nabourala... do stromu. Nemůžeš si to přečíst v mém spisu?“

„Spis jsem četl. Ale rád bych to slyšel od tebe. Jak se to stalo?“

„To si nepamatuju. Vzpomínám si, jak jsem jela na party, ale pak je všechno pryč, až jsem se pak probudila v nemocnici.“

„Mělas traumatické poranění mozku.“

„Ano.“ Polykám.

„A tři zlomená žebra, ale plíce to nezasáhlo.“

Očividně zná mou složku nazpaměť.

„Bolí to ještě, když dýcháš nebo když se směješ?“

„Ne, ani ne. Tedy ne žebra. Ale když se směju, bolí mě noha. Nebo když kýchnu.“

„Dobře, chápu. Slibuju, že se tě pokusím nerozesmát. Nebo nerozkýchat.“ Tváří se přitom naprosto vážně a já jsem na pokraji smíchu. Ale pak mi začne masírovat nohu.

„Omlouvám se, vím, že jsem celá napjatá. Nemůžu...“

Pustí mě, popadne tubu ležící na mém nočním stolku a vymačká si trochu krému do dlaně. „Nemůžeš se uvolnit jako stisknutím knoflíku. To nedokáže nikdo. Takže si z toho nedělej velkou hlavu. Vedeš si skvěle. Jenom mi řekni, co víš. Co přesně máš s nohou?“

Noha, jasně. Proto mi nejspíš řekl tu věc se svým uchem. Možná je to takový malý trik. Něco za něco. Já se ti svěřím s problémem, pak se mi svěříš ty. Tak se navazuje důvěra. Kdo ví, možná mi o tom uchu lže a snaží se mě tak přesvědčit, že ani u něj není všechno dokonalé. Že není jen vysoký a vysportovaný s bezchybným tělem. A pěti pihami na nose.

A rozesmátýma očima.

Protože... jasně vidím, že se jeho oči smějí. I když vypadá trochu unaveně. Bouře v nich odezněla. Teď jsou jen šedé, jasně šedé.

„Přetrhla jsem si křížový vaz v levé noze, protože se mi při nárazu do palubní desky posunula česka.“ Prudce se nadechnu, když jeho stisk náhle zesílí a začne masírovat svaly na lýtku a holeni. Jestli půjde ještě výš, bude to bolet jako čert a já mu budu muset rvát do zdravého ucha.

„Máš s levačkou ještě nějaké potíže?“

„Ne, ta je zase v pořádku. Koneckonců, už je to docela dlouho.“

„Ale s kyčlí máš pořád problémy?“

„Někdy. Ale možná se mi to jen zdá. Alespoň to si myslí moje matka. Já... já se prostě neuvěřitelně bojím bolesti. Lékaři se mi nejdřív pokoušeli narovnat kyčelní kloub bez úplné narkózy.“

To snad ve složce nebylo? David se na mě teď dívá tak zděšeně, že je to pro něj určitě nová informace.

„To by bylo neuvěřitelně bolestivé, řekl bych. A rozhodně si to nevymýšlíš.“ David chce ještě něco říct, ale pak jen povzbudivě kývne. Palci se dotýká místa na mém koleni, kde jsou stále vidět malé kulaté jizvičky, kde po operaci vytékal sekret z rány. Dělá to tak jemně, že se skutečně uvolním. A pak prostě mluvím dál. „Tu holeň mám úplně blbou. Měla jsem ji zlomenou v horní části u kolene, tak mi tam dali destičku. Kovovou s několika šrouby.“

David znovu přikývne a pak mě najednou pustí a... nečekaně zvedá vlastní koleno směrem ke mně na posteli, což v tu chvíli stlačí matraci dolů. Jsem tak překvapená, že tentokrát ani nepípnu, ale ztuhnu. Na několik vteřin zadržím dech. A srdce – rozhodně mi na chvíli vynechalo tep.

Chová se úplně jinak než Kadence. Kadence mě vždycky předem varovala. Před každým pohybem mi řekla, co se chystá udělat, abych se nebála. Neučí se to tak na vysoké škole? Polykám paniku, ale David mi jen zasune koleno pod nohu a já opravdu panicky zavýsknu.

„Všechno je v pořádku, Abbi. Vedeš si skvěle.“

Cítit jeho nohu pod svou je to... zvláštní. A příliš intimní. Ale nebolí to. Ani trochu to nebolí. Musí vědět, co dělá, protože je to příjemné. Pevné, ale dobré.

„Mimochodem destičku v noze máš z titanu. Vědělas, že titan má v tahu pevnost jako stavební ocel?“

„N... ne.“

„Je extrémně stabilní, přitom velmi lehký a nejsou na něj žádné alergie. To znamená, že ho tkáň neodpuzuje. Nemusíš se bát, že by nevydržel. A měla jsi opravdu štěstí, že tvé měkké tkáně zůstaly téměř nezraněny.“

„Dobře.“ I když to vlastně vím, vděčností zrovna nepřekypuju, když mě něco bolí. Třeba právě teď. I když, mám-li být upřímná, není to teď vůbec špatné. Nevím, jak to dělá, ale způsob, jakým

se mě dotýká, neústupný a zároveň opatrný, způsobuje, že se má úzkost dává na ústup. Až do chvíle, kdy se podívám a zjistím, co přesně dělá. Jak mi svou nohou pořád zvedá koleno. Protože to vůbec nevypadá jemně. A bude to bolet jako čert, protože budu mít každou chvíli koleno v jednom ohni.

„Kolik ti je, Abbi?“

„Jedna... dvacet!“ S každou slabikou můj hlas sílí, jak panikařím a čekám na bolest. Ale nepřichází.

„Abbi?“

„Ano?“

„Podívej se na mě.“

Podívám se Davidovi přímo do tváře. Je to odhodlaná tvář, která říká: my to zvládneme.

„Neublížím ti.“

Přikývnu.

„Moc ne,“ upravuje se. „Přestanu, než to bude opravdu zlé.“

Znovu přikývnu. Rychleji. Nejspíš příliš rychle, protože se začne šklebit. „Nedívej se na tu nohu. Na mě koukej. A pak mi pověz, co jinak děláš. Pracovala jsi před nehodou? Studuješ?“

„Ano.“ Odkáshu si. „Příští rok jsem se vlastně chystala na UNH dodělat bakaláře. V sociologii.“

„A co se ti na studiu líbí nejvíc?“

Poslouchá mě vůbec, nebo mě jen nechává mluvit, abych měla co dělat? Rukama mi vklouzne pod koleno a uvolňuje mi svazek svalů, které se táhnou až ke stehnu.

„Že to... je o životě. Jak fungujeme jako společnost, jako celek, ale i v drobných ohledech. Rodiny. Jak fungují rodiny. A jak se to... všechno mění.“ Co to ten David dělá? Mám pocit, že mi neuvolňuje jen svaly, ale úplně všechno. Svaly, šlachy, stehenní provázky, na co si vzpomenete. Pravou rukou se natáhnou po zábradlí postele, druhou bezděčně chytím Davidovu paži, abych ho... ani nevím. Přidržela? Abych ho zastavila? Zastavila ho v tom, co právě dělá?

„Abbi?“ Uvolňuje mi ruku ze svého předloktí.

„Ano?“

„Jaké mám oči?“ ptá se.

„Cože?“ Snažím se dostat svůj dech pod kontrolu. „Nevím. Šedé.“

Přikývne. „A kolik pih mám na obličej?“

„Je jich... pět.“

Pomalu zavrtí hlavou. „Podívej se ještě jednou zblízka.“ Zcela bez dechu si prohlížím jeho tvář. Tři pihy má přímo na nose a dvě trochu stranou. Pod levým okem má malé mateřské znaménko a hned vedle něj...

„Sedm.“

David znovu přikývne a zazubí se. Od ucha k uchu. Moje kamarádka Willow kdysi vytvořila kategorie pro různé typy úsměvů a přiřadila k nim herce. Od nerozhodného, zamyšleného úsměvu à la Chris Evans přes tichý, vzácný úsměv Daniela Craiga až po ten mírně psychopatický Jacka Nicholsona. Ale na Davidově úsměvu není nic posměšného ani pokřiveného – zubí se doširoka jako Sam Claflin. Upřímně, tak, že se mu úsměv rozlévá po celém obličejí. A teprve teď si všimnu, že mě chytá rukou za nohu. Nijak pevně, docela uvolněně. A že to trochu lechtá, protože mi prsty lehce tlačí na chodidlo.

„To je dobrý začátek, Abbi. Je na čem stavět.“

„Na pihách?“ ptám se.

„Na tom, čeho jsi dnes dosáhla.“

A když se mi konečně podaří odtrhnout oči od jeho obličeje, zjišťuji, že mám nohu nad tou jeho v naprosto nezvyklém úhlu. Není to sto dvacet stupňů, ani sto. Je to dokonce méně než devadesát, což mě překvapí natolik, že se zmůžu jen na zasupění. Ohnul mi nohu tak, jak jsem to od nehody nedokázala. Tak, že mi možná brzy dovolí jít domů, což sotva dokážu pochopit. Protože to nebolí. Vůbec ne. Cítím jen lehké škubnutí a teplo Davidovy nohy pod mým kolenem.

„D... děkuji,“ koktám. „Vůbec to nebolí.“ Pořád tomu nemůžu uvěřit.

„To je skvělé. Vedla sis skvěle.“

Vůbec nic jsem neudělala a on mě takhle chválí – za nic. Jsem z toho celá v rozpacích. Můj pohled se zastaví na místě za jeho ramenem. Ale když najednou bouchnou dveře, leknu se, protože jsem si nevšimla, že by někdo vešel. David zřejmě také ne, protože na okamžik ztuhne. Pod tátovým více než překvapeným pohledem pomalu vytáhne nohu zpod mé. Pevně mě drží. Opatrně, aby mi to nebylo nepříjemné, nechává mi nohu sklouznout zpět na matraci.

„Ahoj, tati.“ Udivuje mě, že dnes přece jen přišel. Ještě před tím velkým rozhovorem. Do telefonu o tom nic neřekl.

David na něj kývne. „Můžete jít dál, pro dnešek jsme skončili.“

A můj otec už je uprostřed místnosti. To, že mu David dodatečně dává svolení, zní téměř jako výčitka. A najednou se z Davidových očí vytrácí veškerý humor. Dívá se na tátu jako na... já nevím. Tsunami? Něco destruktivního a nevyhnutelného?

„Kdo jste? Terapeut?“ Můj otec se netváří jen překvapeně, ale téměř neschopen slova, což u něj neznám.

„Ano.“ David se viditelně vzpomíná a přikývne. „Studuji na škole Franklina Pierce. David Rivers.“ Zdánlivě neochotně natáhne ruku, kterou táta přijme.

„A tohle máte v popisu práce? Že musíte s pacienty na lůžko?“ Stále drží Davida za ruku a já se prudce začervenuji. I když se táta najednou rozesměje, situace je podivně nepřátelská a já neúspěšně hledám slova, kterými bych tu absurdní otázku zmírnila. David také otevře ústa, ale ani jeho nenapadne nic vhodného, co by mohl říct.

„Uvidíme se zase zítra,“ prohodí nakonec mým směrem, než odtaáhne od otce ruku a strnule odkráčí z místnosti.

DAVID

Všechno zlé je pro něco dobré, říkávala moje maminka, když se nám fakt nevedlo. Jako by to všechno skrývalo tajný význam, který bude odhalen až později. Například jako když jsem nedostal stipendium na práva na UNH. Dnes vím, že by mě tahle kancelářská práce zabila.

Ale jsem si také naprosto jistý, že ani maminku by nenapadl dobrý důvod pro tuhle novou známost. Rozhodně ne žádný dobrý.

Tři týdny, sakra. Tři týdny se mi jí dařilo vyhýbat. Tři týdny jsem kolem toho pokoje chodil, jako by byl zamořený. Tři týdny jsem se choval jako nějaká pitomá surikata. Klopil jsem hlavu a schovával se. Dělal jsem všechny možné nepříjemné věci, jen abych se vyhnul tomu, že na chodbě narazím na Haydena. Celou místnost s přístroji jsem vydrhnul, sakra. A pak mi Kadence přidělí Abigail Haydenovou jako pacientku.

Bylo by to v pořádku, kdyby na ní nebylo vidět, jaký má strach. Opravdu. Prostě bych to přešel, jen bych jí ukázal pár cviků, které by mohla dělat sama. Aniž bych ji příliš litoval. Ale Abbi Haydenové čísel z tváře naprostá panika, ještě než jsem se jí dotkl.

Jako bych se ji chystal rozdrtit jednou rukou. A proto jsem nemohl jinak. Pokusil jsem se jí pomoci. Skutečně.

Znám její zdravotní historii. Víím, které kosti měla zlomené, které operace podstoupila, a víím o ní a její rodině pravděpodobně víc než ona sama. V jejích lékařských záznamech se ale nepsalo nic o tom, že jí byl kyčelní kloub srovnán bez pořádné anestezie. A že je tak neuvěřitelně vyděšená. Ale navzdory svému strachu dovolila

všechno, co jsem s ní prováděl. Sakra. Věřila mi. Důvěřovala mi. Soustředila se na můj obličej a důvěřovala mi. Prostě jen tak.

Protože nic neví. Protože netuší, že na této planetě pravděpodobně není nikdo, kdo by nenáviděl její rodinu víc než já. Je Haydenová. Biologická dcera Maree a Williama Haydenových. Když byla malá, pudrovali jí zadek zlatým prachem. A jestli je na světě někdo, koho mi není líto, je to...

Davide, máš měkké srdce.

V uších mi zní hlas paní Browningové, i když ta už zase leží v posteli o tři pokoje dál. Má pravdu, a proto bych nejradši něco rozmlátil. Protože Abbi Haydenová mi teď důvěřuje a já bych ji i jejího otce s chutí poslal do háje. Najednou jsem se jemu tvářím v tvář cítil, jako by mě připoutali ke kolejím a já sledoval přijíždět vlak.

Způsob, jakým se na mě díval, zatímco mi tiskl ruku jako ve svěráku – jako bych právě zneuctil jeho dceru. A já jsem se choval profesionálně. Zatímco on je bezohledný parchant.

Na chodbě se chopím vozíku, na kterém je přístroj na lymfodrenáž a který tam už nějakou dobu stojí, a zamířím s ním k umývárně. Tak ten zatracený krám taky vydezinfikuju, co už. Hlavní je mít co dělat a dostat se na chvíli mimo palebnou linii a především mimo Kadencin zorný úhel. Určitě bude chtít hned vědět, jak to dopadlo, a když řeknu pravdu, nikdy se té Haydenové nezbavím. Protože to šlo dobře, nejspíš dokonce lépe, než Kadence očekávala.

Máš opravdu zlaté ruce, chlapče.

Děkuji vám, paní Knírková. Přesně tuhle větu teď potřebuju mít v hlavě. Zavírám za sebou dveře, tiše a opatrně, protože si nemohu dovolit emocionální výbuch, který bych si tak rád dopřál. Zatačím do vozíku a ten přistane na druhé straně místnosti, kde se dotkne několika invalidních křesel. Do hlubokého dřezu stavím kbelík a plním ho dezinfekčním prostředkem, který teče přímo z kohoutku. Pak do roztoku hodím jednorázový hadr, i když by se mi asi ulevilo víc, kdybych si uvnitř vymáchal hlavu. Několikrát.